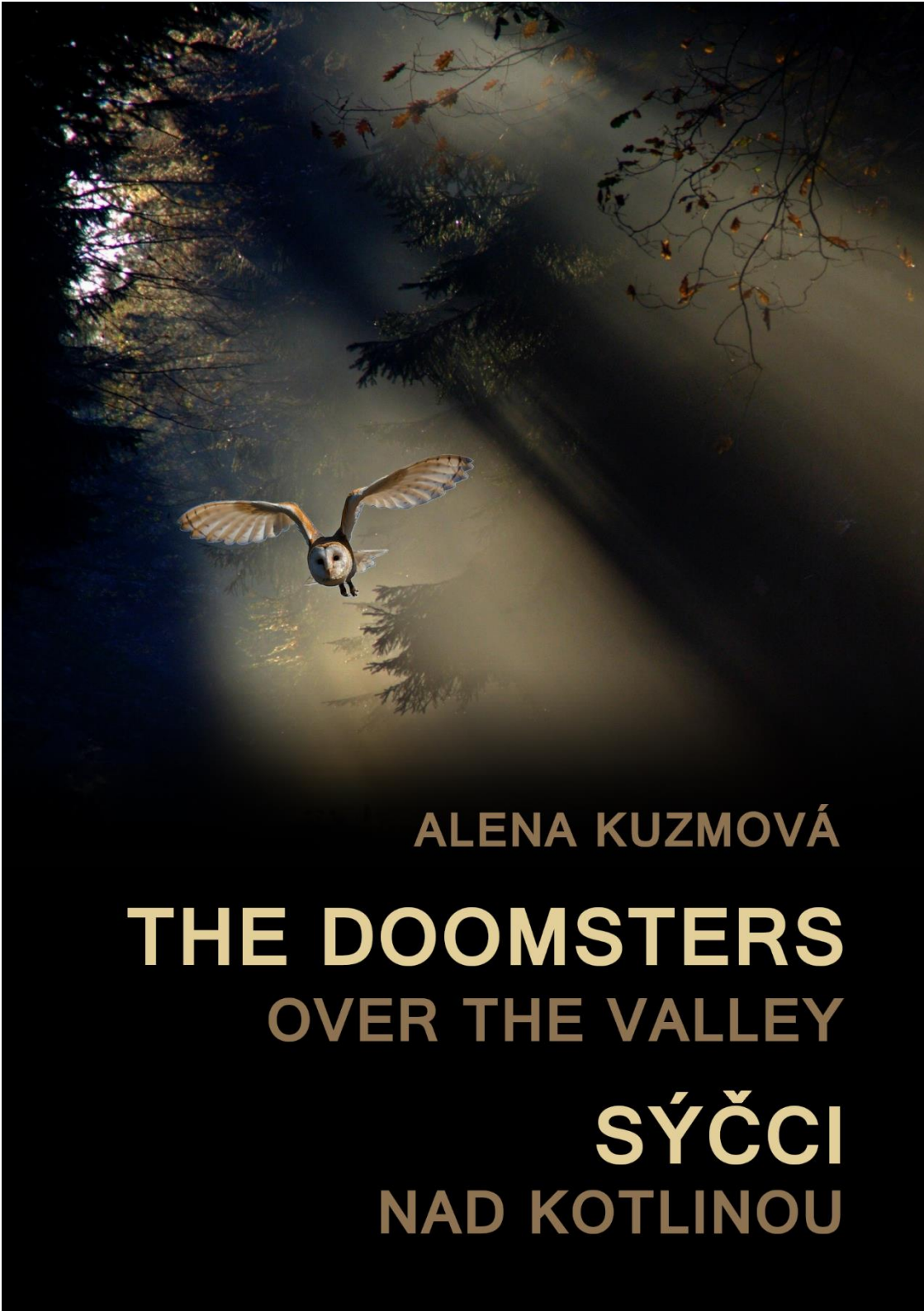

ALENA KUZMOVÁ

THE DOOMSTERS
OVER THE VALLEY

SÝČCI
NAD KOTLINOU

THE DOOMSTERS OVER THE VALLEY

SÝČCI NAD KOTLINOU

Kriminální povídky s duchařskými zápletkami

Napsala a pro výuku upravila:
Alena Kuzmová

OBSAH

Předmluva 5
Friendship beyond the Grave 7
Přátelství až za hrob 13
The Séance 29
Seance 36
The Teddy Bear 55
Medvídek 64
The Testimony of an Old Lady 82
Svědectví staré dámy 88
The Message from beyond the Grave 104
Vzkaz ze záhrobí 113
The Murder by the Lake 140
Vražda u jezera 148
The Raid in Long Street 165
Loupežné přepadení v Dlouhé ulici 171
The Nightmare 191
Noční můra 197

Key to exercises / Klíč ke cvičením 216
Copyright 242

Předmluva

Žijeme v době plné technických zázraků a rozvoje kybernetiky, kdy počítače určují rytmus a styl našeho života. Do rukou se nám dostávají stále nové a dokonalejší přístroje a zařízení a doba vyžaduje, abychom se s nimi učili zacházet. Přizpůsobení se technickému a materiálnímu pokroku ovládá mysl nás všech. V našem materiálním světě jsme přesvědčeni, že skutečné je pouze to, co je hmatatelné a co lze vnímat a ovlivnit našimi smysly.

Někdy se nám však přihodí něco, co se zcela vymyká našemu myšlení a navyklému vnímání světa. Zcela nečekaně se setkáme s jevy, které jsou pro nás nepochopitelné a které neumíme nijak vysvětlit. Ať chceme, či nechceme, musíme pak připustit, že existuje ještě jiný svět, v jehož existenci sice mnozí nevěří, ale on nám jasně dává najevo, že opravdu existuje.

Toto téma se promítá v následujících kriminálně laděných povídkách. Jejich napínavost stupňují různé duchařské zápletky a nadpřirozené jevy, které zasahují do děje příběhů a jsou také podnětem k jejich rozuzlení.

Povídky jsou zpracovány jako zjednodušená četba pro středně pokročilé studenty anglického jazyka. Pro lepší porozumění vám poslouží český překlad a vysvětlení obtížnějších frází a gramatických

jevů. V knize najdete také řadu cvičení s klíčem, pomocí nichž si můžete probrané gramatické jevy procvičit a ještě více ujasnit.

Milí čtenáři, přála bych si, abyste s touto knihou strávili příjemné chvíle plné napětí a vzrušení. Věřím, že kromě zajímavé četby vám poskytne také cenné osvěžení a rozšíření vašich znalostí anglického jazyka.

Vaše
Alena Kuzmová

Friendship beyond the Grave

'Friendship is sometimes more than love,' reads a well-known Czech song. Incidentally, a lot of stories about the power of the true friendship have already been written. Now, however, I'd like to tell you one which is sure to capture you. It happened to my colleague Peter, an actor from the Aura Theatre in Prague. It's really incredible.

Peter had always been friends with Jack. Their friendship started in their early childhood for their parents were friends and they saw a lot of each other. Later their relationship was strengthened through their joint interests. Both of them were musical and enjoyed themselves by imitating voices of well-known actors. They made up funny short scenes and sometimes recorded them on the tape recorder, at other times on the camera. Predictably, they liked showing off from time to time, and so their musical or dramatic performances were part of every school show. Their joint hobbies lasted out till their manhood and their friendship kept flourishing in the days of their studies of acting and eventually on the boards of the Aura Theatre. It almost appeared as if the fate itself or an act of God had connected their journey through life.

One day in autumn, almost at the end of November, Peter and Jack received the invitation cards for the meeting of the Faculty of Drama graduates. The young actors' meeting was traditionally

supposed to take place at Letovice Castle, where one of the graduates' family ran the castle restaurant. This nice castle stands on the spit above the Svitava River, in the scenic countryside about fourty kilometres to the north of Brno. Peter booked a double room in the Golden Vine Boarding House in Lhota by Letovice, where he and his wife Ann as the newly married couple had put up at the last meeting of the graduates. Therefore a few romantic memories bound him to that place. This time, however, Ann decided not to take part in the meeting. She was heavily pregnant and she felt she couldn't fully enjoy that party.

"Feel free to go without me," she'd told Peter before saying goodbye to him. "Give my regards to all of them and enjoy the evening. And be especially careful about driving. It should be drizzling and snowing in Moravia towards evening. The roads could be slippery."

"Don't worry, darling," answered Peter. "Jack will be at the wheel. He's better at driving, you know after all. And I'll call you as soon as we arrive at the boarding house. Be calm and only relax. We'll come back on Sunday afternoon," promised Peter and his conscience pricked him a little for he was leaving Ann alone over the weekend. But he at once calmed down seeing her happy face, hale and hearty.

And so at about five o'clock on Friday afternoon, Peter got into his car and set out on the trip. First he went to the theatre to collect Jack. The thing is that Jack still had an afternoon performance and Peter had to wait for him in the dressing room for a while until he removed his make-up and changed his clothes. But this time Jack was

ready sooner than usual and in an hour the friends were sitting in the car – Jack at the wheel and Peter on the seat by him. From the very beginning they enjoyed the drive. They felt happy and free like some schoolboys who set out on a school trip after they'd left behind all their duties, looking forward to some new experiences and exciting adventures.

At the beginning the drive was pleasant although it could be seen that it was Friday and the traffic in the streets was getting heavier, which is typical for Friday afternoons. However, the weather was on their side and the streets were quite dry for about an hour's drive. Then suddenly a stronger wind started blowing and it began to drizzle mildly. It was the unpleasant drizzle with the first snowflakes which is typical of the days in late November and at the beginning of December. Moreover, it got dark very quickly and the road started to be drowning in the mist.

They were just about two kilometres far from Letovice when all of a sudden a lorry plunged forward from the opposite direction and dazzled Jack with its glaring lights. It happened in a dangerous sharp turn, in the place with the twenty-five metres deep steep slope, which is thought to be an accident black spot. Jack felt as if somebody had knocked the wheel out of his hands. "And be especially careful about driving," flashed Ann's words through Peter's mind at that critical moment. In one second their car slid on the slippery surface, went off the road and tumbled down the steep slope.

In less than half an hour after the accident, someone rang the bell of the Golden Vine Boarding House. The receptionist let the visitor

in but when the guest had approached the reception desk, he was struck dumb by horror. The look at the man was really horrible. He had bloodstained hands and face and mats of long blond hair created a bloody tangle on the top of his head. His long coat was wet and caked with mud. The wet cords of his hair drooped right to his shoulders and almost covered his face. From their ends trickled pinkish small springs. His forehead was split with a deep wound from which blood ran down, and perhaps it was even something more that the receptionist wasn't able to recognize.

"Call an ambulance, quickly," stammered out the visitor summoning up all his strength. "A terrible accident, there, in the turn before Lhota," he said disjointedly. "A car fell down into the ravine. A man's life's at stake."

The receptionist at once reached for the phone and called the ambulance as the visitor had ordered him. But no sooner had he done so than the man turned on his heel and started leaving.

"Hey! Where are you going, sir? The ambulance is coming in a few minutes. Stay here! Sit down on the sofa at least. Don't go anywhere, please. You are badly wounded after all. Hey! What's your name, sir?" the receptionist called after him.

It was in vain though. The man left the boarding house without saying a word and disappeared in the darkness of the night.

The rescue service arrived at the place of the accident in five minutes and the police a few seconds later. However, to be able to pull the occupants ouf from the wrack of the car, they had to call the fire brigade as well. Then the doctor examined both travellers and

certified that the driver had died immediately after the bad fall since he'd sustained severe injuries incompatible with life. His fellow traveller was alive but badly injured too and his state of health needed a speedy operation. He was taken to hospital in Brno by the ambulance helicopter. Fortunately the operation was a success and he survived. What's more, the doctors said that he had a good chance of his full recovery.

As the receptionist had expected, the police investigator arrived at the reception of the Golden Vine Boarding House on the following day.

"I have to ask you some questions because of drawing up the report," he said. "Was it you who called the rescue service?"

"Yes, it was me," answered the receptionist.

"Were you the witness of the accident?"

"No, I wasn't. A man came here to the reception. He told me about the bad accident and entreated me to call the medical help. Immediately afterwards I called the ambulance."

"Did you recognize that man? Do you know who it was?"

"I'm afraid I'd never seen that man before. I asked him what his name was but he didn't answer. I just know that he was terribly battered and covered in blood and he had a serious head injury. Despite of this he didn't want to wait for the ambulance to come and he left as soon as I'd announced the accident," testified the receptionist.

"Well, it sounds rather suspicious," said the investigator and became attentive. "Come round to our station this afternoon. You'll help us to create his identikit."

"Of course, I will. You can rely on me, I'll do my best to help you," said the receptionist obligingly. "Only I'm not sure whether I've remembered something from the bloody face of his."

"Well, we'll see it. We must try it at least," said the investigator with a snarl, having already one foot outside.

No sooner had the policeman left than the receptionist glanced at a short article. It was on the title page of one of the gutter daily papers which were available for the guests on the reception desk. It was exactly the sort of rag which has a passion for various personal scandals of the celebrities and public figures. The article described the dramatic car accident near Letovice which had happened the day before and whose victim had become a well-known actor from the Aura Theatre in Prague. From a black small frame was looking at the receptionist the face of the man who'd come to the reception the previous evening, entreating him to call the ambulance to the road accident. Surprisingly, he recognized the man quite for a fact.

At that moment a cold shudder went through him. "Now I know at last who it was. But I can never say it to anybody, mainly not to the police. I must only keep this to myself," thought the receptionist.

Přátelství až za hrob

‚Přátelství je někdy víc než láska,' zní jedna známá česká píseň. O síle pravého přátelství bylo už ostatně napsáno mnoho příběhů. Chtěl bych vám teď ale vyprávět jeden, který vás jistě zaujme. Stal se mému kolegovi Petrovi, herci z Divadla Aura v Praze. Je vskutku neuvěřitelný.

Petr odjakživa kamarádil s Honzou. Jejich kamarádství začalo v raném dětství, neboť jejich rodiče byli přátelé a často se stýkali. Později jejich vztah upevňovaly společné zájmy. Oba měli nadání pro hudbu a bavili se napodobováním hlasů známých herců. Vymýšleli si humorné krátké scénky a někdy je nahrávali na magnetofon, jindy zase na kameru. Samozřejmě že se občas rádi předváděli, a tak jejich hudební či herecká vystoupení byla součástí každého školního představení. Společné záliby jim vydržely až do dospělosti a jejich přátelství dál kvetlo v čase studií herectví a nakonec na prknech Divadla Aura. Skoro se zdálo, jako by jejich životní cestu spojil sám osud či nějaká vyšší moc.

Jednou na podzim, téměř na konci listopadu, dostali Petr s Honzou pozvánku na sraz absolventů divadelní fakulty. Setkání mladých herců se mělo tradičně konat na zámku Letovice, kde rodina jednoho z absolventů provozovala zámeckou restauraci. Tento hezký zámek stojí na ostrohu nad řekou Svitavou, v malebné krajině, asi

čtyřicet kilometrů severně od Brna. Petr rezervoval pokoj pro dva v penzionu Zlatá réva ve Lhotě u Letovic, kde se s manželkou Annou jako novomanželé ubytovali při minulém setkání absolventů. Proto ho k tomuto místu poutalo pár romantických vzpomínek. Tentokrát se však Anna rozhodla, že se srazu nezúčastní. Byla v pokročilém těhotenství a cítila, že by si nemohla večírek naplno užít.

„Jen jeďte klidně beze mě," řekla Petrovi, než se s ním rozloučila. „Pozdravujte ode mne všechny a užijte si ten večer. A hlavně dávejte pozor na cestu. Na Moravě by mělo k večeru mrholit a sněžit. Silnice by mohly být kluzké."

„Neboj, lásko," odpověděl Petr. „Bude řídit Honza. Je lepší řidič, však víš. A zavolám ti, jakmile dorazíme do penzionu. Buď klidná a jenom odpočívej. Vrátíme se v neděli odpoledne," sliboval Petr a trochu ho píchlo svědomí, že nechává Annu přes víkend samotnou. Ale hned se zase uklidnil při pohledu na její usměvavou tvář kypící zdravím.

A tak v pátek kolem páté odpoledne nasedl Petr do auta a vyrazil na cestu. Nejdříve zajel do divadla vyzvednout Honzu. Honza měl totiž ještě odpolední představení a Petr na něho musel chvíli čekat v divadelní šatně, dokud se neodlíčil a nepřevlékl. Tentokrát byl ale Honza hotov dřív než obvykle a za hodinu seděli kamarádi v autě – Honza za volantem a Petr na sedadle vedle něho. Od samého začátku si užívali jízdu. Cítili se šťastní a volní jako nějací školáci, kteří vyrazili na školní výlet poté, co za sebou nechali všechny povinnosti, a těší se na nové zážitky a vzrušující dobrodružství.

Zpočátku byla jízda příjemná, i když bylo znát, že je pátek a provoz na silnicích houstne, což je typické pro páteční odpoledne. Počasí jim však přálo a silnice byly asi hodinu jízdy zcela suché. Potom se najednou rozfoukal silnější vítr a začalo mírně mrholit. Byl to ten protivný drobný déšť s prvními vločkami sněhu, který je příznačný pro dny na konci listopadu a začátku prosince. Kromě toho se hodně rychle setmělo a vozovka začala tonout v mlze.

Byli asi jenom dva kilometry od Letovic, když náhle vyrazilo z protisměru nákladní auto a oslnilo Honzu ostrými světly. Stalo se to v nebezpečné ostré zatáčce na místě s dvacet pět metrů hlubokým srázem, které je považováno za místo častých nehod. Honza cítil, jako by mu někdo vyrazil volant z ruky. „A hlavně dávejte pozor na cestu," projela Petrovi hlavou Annina slova v tom kritickém okamžiku. V jediné vteřině se jejich auto smýklo po kluzkém povrchu, vyjelo z vozovky a zřítilo se dolů z příkrého srázu.

Necelou půlhodinu po nehodě zazvonil kdosi na zvonek penzionu Zlatá réva. Recepční otevřel příchozímu dveře, ale když host přistoupil k recepci, oněměl hrůzou. Pohled na toho muže byl vskutku strašný. Měl zakrvácené ruce a obličej a chuchvalce světlých dlouhých vlasů tvořily na temeni jeho hlavy krvavý slepenec. Jeho dlouhý plášť byl promočený a celý zablácený. Mokré provázky vlasů mu visely až na ramena a skoro zahalovaly jeho tvář. Z jejich konečků stékaly narůžovělé praménky. Čelo měl rozčísnuté hlubokou ránou, z níž se řinula krev, a snad to bylo i něco dalšího, co recepční nedokázal rozpoznat.

„Zavolejte sanitku, rychle," vypravil ze sebe příchozí s vypětím všech sil. „Hrozná nehoda, tam, v zatáčce před Lhotou," řekl přerývaně. „Auto spadlo do rokle. Jde o život člověka."

Recepční hned sáhl po telefonu a zavolal záchranku, jak mu návštěvník přikázal. Sotvaže to ale udělal, muž se otočil a měl se k odchodu.

„Haló! Kam jdete, pane? Sanita přijede za pár minut. Zůstaňte zde! Sedněte si aspoň na pohovku. Nechoďte nikam, prosím. Vždyť jste vážně zraněný. Haló! Jak se jmenujete, pane?" volal za ním recepční.

Bylo to však marné. Muž odešel z penzionu bez jediného slova a zmizel v noční tmě.

Záchranka přijela na místo nehody za pět minut a policie o pár vteřin později. Avšak aby mohli vyprostit posádku z vraku vozu, museli také přivolat hasiče. Lékař potom vyšetřil oba cestující a konstatoval, že řidič zemřel hned po ošklivém pádu, neboť utrpěl vážná zranění neslučitelná se životem. Jeho spolucestující byl naživu, ale byl také těžce zraněný, a jeho zdravotní stav vyžadoval urychlenou operaci. Byl dopraven sanitním vrtulníkem do nemocnice v Brně. Naštěstí operace byla úspěšná a přežil. Lékaři navíc řekli, že má dobré vyhlídky na celkové uzdravení.

Jak recepční očekával, na druhý den dorazil na recepci penzionu Zlatá réva policejní vyšetřovatel.

„Musím vám položit pár otázek kvůli sepsání protokolu," řekl. „Byl jste to vy, kdo přivolal záchranku?"

„Ano, byl jsem to já," odpověděl recepční.

„Vy jste byl svědkem té nehody?"

„Nikoliv. Jeden člověk přišel sem na recepci. Řekl mi o té vážné nehodě a úpěnlivě mě žádal, abych zavolal lékařskou pomoc. Hned potom jsem zavolal sanitu."

„Poznal jste toho muže? Víte, kdo to byl?"

„Bohužel, toho muže jsem nikdy předtím neviděl. Ptal jsem se ho, jak se jmenuje, ale neodpověděl. Vím jen, že byl hrozně potlučený a celý od krve a měl vážné zranění na hlavě. Přesto si nechtěl počkat, až přijede sanita, a odešel, jakmile jsem oznámil tu nehodu," vypovídal recepční.

„Tak to zní dost podezřele," řekl vyšetřovatel a zpozorněl. „Zastavte se dnes odpoledne u nás na stanici. Pomůžete nám vytvořit jeho identikit."

„Samozřejmě, přijdu. Můžete se na mě spolehnout. Udělám, co budu moct, abych vám pomohl," řekl úslužně recepční. „Jen si nejsem jistý, jestli jsem si z toho jeho zakrváceného obličeje něco zapamatoval."

„No, to uvidíme. Musíme to aspoň zkusit," zabručel vyšetřovatel, když už byl jednou nohou venku ze dveří.

Sotvaže policista odešel, recepční zavadil pohledem o krátký článek. Byl na titulní straně jednoho z bulvárních deníků, které byly na recepci k dispozici pro hosty. Byl to přesně ten druh plátku, který si libuje v různých osobních aférách celebrit a veřejných osobností. Článek líčil dramatickou automobilovou nehodu u Letovic, ke které došlo předešlého dne a jejíž obětí se stal známý herec z Divadla Aura v Praze. Z černého rámečku hleděla na recepčního tvář muže, který minulého večera přišel na recepci a naléhavě ho žádal, aby zavolal

záchranku k dopravní nehodě. Kupodivu toho muže poznal zcela bezpečně.

V tu chvíli mu přejel mráz po zádech. ‚Teď konečně vím, kdo to byl. Jenomže to nikdy nikomu nemůžu vykládat, hlavně ne policii. Tohle si musím nechat jenom pro sebe,‘ pomyslel si recepční.

What do you think?

1. Who was the visitor to the Golden Vine Boarding House who came to announce the car accident that fateful evening?
2. How did the receptionist learn who the man had been?
3. Why did he decide not to tell anybody about it?

Prostudujte si tyto fráze:

A cold shudder went through him. / Přejel mu mráz po zádech.
be friends with sb / kamarádit se s kým
be hale and hearty / být zdravý a čilý (kypět zdravím)
be in vain / být marný
be on sb's side / přát komu (být na čí straně)
be struck dumb by horror / oněmět hrůzou
calm down / uklidnit se
come round / zastavit se (zajít navštívit)
do one's best / udělat, co je v něčích silách
draw up / sepsat (zprávu)
Feel free to go without me. / Klidně jeďte beze mě.
flash through sb's mind / projet komu hlavou
for a fact / najisto (bezpečně)
get into / nastoupit do (auta)
Give my regards to all of them. / Pozdravuj ode mne všechny.

glance at / zavadit pohledem o
have a passion for sth / libovat si v čem
His life is at stake. / V sázce je jeho život. (Jde mu o život.)
keep sth to oneself / nechat si co pro sebe
last out / přetrvat, vydržet
let sb in / otevřít komu dveře (pustit koho dovnitř)
look forward to / těšit se na
make up / vymýšlet
put up at a hotel / ubytovat se v hotelu
reach for sth / sáhnout po čem
rely on sb / spolehnout se na koho
say with a snarl / zabručet
see a lot of sb / často se stýkat s kým
set out on / vydat se na (výlet)
show off / předvádět se
stammer out / vykoktat (vypravit ze sebe)
summon up all one's strength / napnout všechny síly
take part in / zúčastnit se čeho
take place / konat se
turn on one's heel and leave / obrátit se (na podpatku) a odejít

Gramatika:

Budoucí čas vyjádřený přítomným průběhovým časem používáme pro jistý děj v budoucnosti, hovoříme-li o věci, která byla předem zařízena, a můžeme tedy tvrdit, že se jistě stane.

Příklad:

"Hey! Where are you going, sir? The ambulance **is coming** in a few minutes."

Vazba **be sure + infinitiv** vyjadřuje, že se něco určitě stane nebo někdo něco určitě udělá. Třebaže vyjadřuje budoucí děj, sloveso *to be* je v přítomném čase. Např.: It is sure to rain. *Určitě bude pršet.* Jack is sure to call her. *Honza jí jistě zavolá.*

Příklad:

Incidentally, a lot of stories about the power of the true friendship have already been written. Now, however, I'd like to tell you one **which is sure to capture** you.

Předpřítomný čas prostý (I have done) vyjadřuje děj, který proběhl před přítomností a výsledek minulého děje ovlivňuje současnost. Např.: I've already had lunch. I'm not hungry. *Už jsem obědval. Nemám hlad.*

Užíváme ho, když časové období pokračuje z minulosti do současnosti. Např.: Jack has always loved music. *Honza vždy miloval hudbu. (= miluje ji i nyní)*

Je typický se slovy **today, this morning, this week, this year**, pokud toto časové období není v současné době skončeno. Např.: I have already read two books this week. *Tento týden jsem už přečetl dvě knihy.*

Užíváme ho též, když vyjadřujeme, po kolikáté se něco stalo. Např.: It's the first time I've eaten such a delicious meal in this restaurant. *Je to poprvé, co v této restauraci jím takové chutné jídlo.*

Předpřítomný čas se užívá se slovy **recently, lately** *poslední dobou*, **so far** *dosud*, **in the last few days** *v posledních několika dnech*, **just** *právě*, **already** *už*, **yet** *už, ještě ne*, **since** *od té doby*. Např.: I've had a few interesting ideas recently. *Poslední dobou jsem měl pár zajímavých nápadů*. You haven't had any serious problems so far. *Dosud jsi neměl žádné vážné problémy*. I've just had a glass of beer. *Právě jsem vypil sklenici piva*. Have you had breakfast yet? *Už jste snídali*? I haven't written the report yet. *Ještě jsem tu zprávu nenapsal*. I met George in front of his house three days ago but I haven't seen him since. *Potkal jsem Jirku před jeho domem před třemi dny, ale od té doby jsem ho neviděl.*

Příklady:

Incidentally, a lot of stories about the power of the true friendship **have already been written.**

"Only I'm not sure whether I'**ve remembered** something from the bloody face of his."

Předminulý čas prostý (I had done) překládáme do češtiny minulým časem. Vyjadřuje děj, který předcházel a skončil před začátkem jiného minulého děje vyjádřeného minulým časem prostým. Užívá se v časových souvětích se spojkami **when, after** *když, poté, co,* **before, by the time** *než,* **until** *dokud ne.* Např.: Jane had eaten the cake before her brother got home. *Jana snědla ten dort, než její bratr přišel domů.* David went to the White Cat Restaurant after he'd parked his car in the square. *David šel do restaurace Bílá kočka poté, co zaparkoval auto na náměstí.* Little Susan didn't get the ice cream until she had eaten dinner. *Zuzanka nedostala zmrzlinu, dokud nesnědla večeři.*

Užívá se v souvětích, kde začínáme pozdějším z obou dějů. Např.: After coming home I started eating the cake I'd bought in my favourite cake shop. *Když jsem přišla domů, začala jsem jíst dort, který jsem si koupila ve své oblíbené cukrárně.*

Můžeme ho použít i v samostatných větách, které dokreslují pozadí pro další děj v minulosti. Např.: Peter bought a new bicycle

last week. He'd saved money from his last summer job. *Petr si minulý týden koupil nové kolo. Našetřil si peníze ze své minulé letní brigády.*

Příklady:

Peter **had always been friends** with Jack.

Peter booked a double room in the Golden Vine Boarding House in Lhota by Letovice, where he and his wife Ann as the newly married couple **had put up** at the last meeting of the graduates.

They felt happy and free like some schoolboys who set out on a school trip after **they'd left behind** all their duties, looking forward to some new experiences and exciting adventures.

The receptionist let the visitor in but when the guest **had approached** the reception desk, he was struck dumb by horror.

As the receptionist **had expected**, the police investigator arrived at the reception of the Golden Vine Boarding House on the following day.

"Did you recognize that man? Do you know who it was?" "I'm afraid I'**d never seen** that man before."

"Despite of this he didn't want to wait for the ambulance to come and he left as soon as I'**d announced** the accident," testified the receptionist.

The article described the dramatic car accident near Letovice which **had happened** the day before and whose victim **had become** a well-known actor from the Aura Theatre in Prague.